

ÇOCUKLARIMIZIN EĞİTİMİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî, ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayra halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebihû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibine't-tâhirîn... Emmâ ba'd;

a. İslâm En Büyük Nimet

Aziz ve sevgili kardeşlerim! İslâm davası yolunda yol arkadaşlarım!

İslâm dini insanın hem dünyada, hem ahirette saadete ermesini sağlayan en büyük nimettir. İslâm'dan daha büyük nimet olamaz. İslâm dini Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin peygamberlik vazifesini ifa etmesinden sonra, o kadar büyük bir değişiklik meydana getirmiştir ki, tariflere sığmaz. Her hangi bir grafikte izahı mümkün olmayan, çok büyük bir değişme; çok kötü bir durumdan çok güzel ve mükemmel bir duruma gelmeyi; çok cahil bir toplumdaki, çok alim ve fazıl bir toplum oluşmasını; cihanın, zamanın muhtaç olduğu en güzel kâidelerin insanlara öğretilmesini ve bu güne kadar milyarlarca insanın bahtiyar olmasını sağlamıştır.

İnsan İslâm'ın ne kadar büyük bir değişim yaptığını anlayabilmek için, İslâm'dan önceki devre bakmalıdır. Ondan sonra, Peygamber SAS

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Efendimiz'in vazifesini tamamladıktan sonraki devreye bakmalıdır. İki kesiti yan yana koyup, mukayese etmelidir. Bu, birinci mukayese...

Bir de müslüman olmayan başka milletlerin kültür tarihlerindeki gelişmeleri ve onların toplumlarındaki, kültürlerindeki değer hükümlerini; beğendikleri, kaide olarak ortaya koydukları şeyleri; bunların insanlığa neler kazandırıp, neler götürdüğünü mukayeseli olarak incelemelidir. İnsan, gayrimüslim toplumları incelediği zaman, İslâm'ın gelmesinden önce ve gelmesinden sonraki durumları incelediği zaman; İslâm'ın ne kadar büyük bir değişim meydana getirdiğini ancak o zaman anlayabilir. Fransız filozoflarından veyahut İngiliz yazarlarından birisinin sözü olabilir:

“—Bir insanın yaptığı işin değeri, elindeki imkânların azlığına rağmen, başlamış olduğu işte ulaştığı büyük sonuçlarla ölçülürse; Hazret-i Muhammed SAS Hazretleri'nin az imkânlarla, çok cüz'î imkânlarla nasıl, ne kadar muazzam, ne kadar büyük bir değişiklik meydana getirdiği anlaşılabilir.” diye bir söz söylüyor.

Yani, İslâm'ın ve Peygamber Efendimiz'in başarısının büyüklüğünü anlatmak istiyor, bu sözleriyle.

b. Her Çocuk İslâm Fıtratı Üzere Doğar

Muhterem kardeşlerim! Bana anlatmam için gösterilen konu, hani eğitimle ilgili konuşma yapacak Hocamız dedi, tabii çok geniş bir konudur. İkinci namazından sonra da bir nebze bu meseleden bahsettim. İnsanoğlu doğduğu

zaman bir ham malzemedir, kabiliyetli bir yaratıktır. Bu kabiliyetleri, eğitimle bir istikamete gider.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

كُلُّ مَوْلُودٍ يُوَلَّدُ عَلَى الْفِطْرَةِ فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ
يُنَصِّرَانِهِ أَوْ يُمَجِّسَانِهِ

(خ.م.د.ت.ومالك، حم.حب.ط.ع.ق.حل.عن أبي هريرة)

(*Küllü mevlûdin yûledü ale'l-fıtrati*) “Her doğan çocuk fıtrat-ı asliye üzere doğar. Çok güzel bir olumlu malzeme olarak dünyaya gelir. (*Feebevâhu*) Sonradan onu yetiştiren annesi, babası (*yuhevvidânihî*) onu yahudileştirir, (*ev yünassırânihî*) yahut hristiyanlaştırır; (*ev yümeccisânihî*) veyahut mecûsîleştirir, ateşperest yapar.” Bu hadis-i şeriften görüyoruz ki, anne ve babalar evlâtlarını, bu çok güzel malzemeyi alıyorlar, bir kalıba döküyorlar. Bir şekil veriyorlar bu temiz malzemeye,

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.465, *Cenâiz* 29/91, no:1319; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2047, *Kader* 46/6, no:2658; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.642, *Sünnet* 34/18, no:4714; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.447, no:2138; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.241, no:571; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.233, no:7181; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.337, *İman*, no:129; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.311, no:2359; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.282, no:6394; Abdü'r-Rezzâk, *Musanef*, c.XI, s.119, no:20087; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.203, no:11925; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IX, s.228; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.86; no:119; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.III, s.308; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.304; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.284, no:830; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.240, no:942; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.II, s.434; Esved ibn-i Seri' RA'dan.

ama sonuçta bir ateşperest çıkıyor veya bir gayrimüslim çıkıyor, veya bir şaşkın, sapık güruh ortaya çıkıyor. Sebep nedir? Anne ve babanın onların üzerindeki etkisidir. Bu güzel malzemenin, yani fıtrat-ı İslâmîye ile dünyaya gelmiş olan, çeşitli zihnî ve bedenî, olağanüstü kabiliyetlerle donatılmış olan insan varlığının insan-ı kâmil olması için, yâni her yönden olgun, aklen olgun, bedenen olgun, fikren olgun, ahlâken olgun, faydalı, her bakımdan mükemmel bir insan olması için, çok güzel bir eğitim görmesi lâzım! Doğru bir eğitim görmesi lâzım! Kendisine doğruların öğretilmesi lâzım! Bu, İslâm toplumunda sağlanmıştır.

c. En Zekî Çocuklar İslâmî İlimlere Verilmeli!

Biliyorsunuz, İslâm'da insanlar Vakı'a Suresi'nde üçe ayrılıyor: Mukarrebûn, Ashâb-ı yemîn, Ashâb-ı şimâl.

Ashâb-ı şimâl, cehennemlikler... Ashâb-ı yemîn, cennetlikler... Amma Mukarrebûn: Allah'a çok yakın, yüksek kaliteli kullar...

ثَلَاثَةٌ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ

(الواقعة: ١٤-١٣)

(Sülletün mine'l-evvelîn. Ve kalîlün mine'l-âhirîn.) “Peygamber Efendimiz'in zamanına yakın zamanlarda adetleri çok, ama daha sonraki devirlerde sayısı azalacak olan insanlar.” (Vâkıa, 56/13- 14)

Soruyorlar, Peygamber Efendimize:

“–Eski ümmetlerden mi?”

“–Hayır, bizim ümmetin içinden evvelkileri çok mukarrebûnun...” Yâni, Allah’a yakın evliya kulların adeti ilk zamanlar çok, ahir zamana doğru azalıyor.

Şimdi gaye, Allah’ın sevdiği mükemmel kul olmaktır, mükemmel kul haline gelmektir. İslâm tarihinde, İslâm kültür tarihinde, ahlâk tarihinde, tasavvuf tarihinde, ilim tarihinde adlarını duyduğumuz, kendilerine çok sevgi ve saygı duyduğumuz büyük şahsiyetlerin emsali insanlar olmak. Bu çok önemli bir husustur ama çok zordur. Birkaç bakımdan zordur. Avrupalı bir yazar diyor ki:

“–Eskiden İslâm aileleri, evlâtlarının en zeki ve kabiliyetli olanlarını, İslâmî ilimleri öğrensin diye gönderiyorlardı. Onun için, İslâm tarihinde hem Şark’ın, hem Garb’ın, yâni hem Müslümanların, hem de müslüman olmayan insanların hayranlık duyduğu çok büyük alimler yetişmiştir, önderler yetişmiştir. İlim önderleri yetişmiştir. Ben onları okuyorum, siz de okuyun!” diyor bir batılı yazar.

“–Meselâ ben İmam Şâtibî’yi zevkle okuyorum. Ne kadar muhteşem bir insan... Maalesef, bu zamanın müslümanları çocuklarını ya doktor yapmağa çalışıyor, ya mühendis yapmağa çalışıyor.” diyor.

Yâni, en kabiliyetli çocuklar, aileleri en müsait olan çocuklar; en çok para getirecek bir mesleğe gönderiliyor. Halbuki doktorluk

dar sahalı bir meslektir, mühendislik daha dar sahalı bir meslektir; Sosyal ilimlerin alanı çok geniştir. Sosyal ilimler, insanla ilgili ilimler çok kıymetlidir. Madde ile ilgili ilimlerin sahası dardır, spesifiktir. Özel bir sahada çalışır, başarılı çalışmalar yaparlar ama; insanı işleyen, insanla ilgili olan ilimler önemlidir.

Birinci kaybımız bizim, aileler, zengin aileler, imkânları olan aileler, çocuklarını mükemmel yetiştirebilecek aileler, çocuklarını İslâm ilimlerine vermiyorlar; birinci kaybımız burada. En zeki çocuk mühendis oluyor, en zeki çocuk doktor oluyor. En çok puanla o üniversiteye gidiyor, o ilimlerde büyük insan oluyor ama; o ilimlerde büyük insan olmak, insan-i kâmil olmaya yetmiyor. Mükemmel insan olmağa, bir Mevlânâ Hazretleri gibi, bir Yunus Emre gibi, bir Abdülkâdir-i Geylani Hazretleri gibi, bir İmam Gazali gibi insan olmağa yetmiyor; bir kere oradan kaybediyoruz.

Önce bu hatamızı düzeltmeliyiz. Ne yapmalıyız? En zengin aileler, en zeki çocuklarını İslâmî ilimlere vermeli.

d. Hazret-i Meryem'in Yetişmesi

Biliyorsunuz, Meryem validemizin ebeveyni, daha Meryem validemiz doğmadan evvel, çocuklarını dine adamışlardı:

إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا
فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ

الْعَلِيمُ

(آل عمران:۳۵)

(Rabbi innî nezertü leke mâ fî batnî muharraran fetekabbel minnî, inneke ente's-semîü'l-alîm) buyurmuştu Meryem Validemizin annesi. “Yâ Rabbi, şu doğuracağım rahmimdeki

çocuğumu senin yoluna adadım, muharrer olarak senin dinine adadım. Hizmet görsün diye onu ibadethaneye vereceğim. Dine hizmet etsin diye adadım, bunu benden kabul et!” diye evlâdını daha doğmadan Hak yoluna adamıştı.

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ وَلَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ وَإِنِّي أُعِيذُهَا بِكَ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ

الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

(آل عمران:۳۶)

(Felemmâ vadaathâ kâlet rabbi innî vada'tühâ ünsâ) “Doğduğu zaman da, ‘Yâ Rabbi, şimdi halim ne olacak; bu kız doğdu.’ demişti.” Yâni o, oğlan olacak da, din adamı olacak da, hizmet edecek diye düşünüyordu ama kız olunca şaşırmıştı.

(Va'llahu a'lemü bimâ vadaat) Ama, Allah-u Teâlâ Hazretleri onun ne olacağını, doğmadan evvel biliyordu. Allah-u Teâlâ Hazretleri, adak olarak kendi dinine hizmet etsin diye sunulan

Meryem Hatun validemizi kabul eyledi. O da ibadethanede Allah'a ibadetle vakit geçirdi. Allah'ın sevgili kulu oldu, Cennetlik hatunlardan birisi oldu

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا
رِزْقًا

(آل عمران: ٣٧)

(Küllemâ dehale aleyhâ zekeriyye'l-mihrâbe vecede indehâ rizkà) [Zekeriya AS, onun yanına, mâbede her girişinde orada bir rızık bulurdu.] (Âl-i İmran, 3/37)

Zekeriyya AS, teyzesinin kocası ve bir peygamber. Meryem Validemiz'in eğitiminden o sorumlu... Zekeriyya AS, kapısı kilitli olan, hiç kimsenin girmediği özel ibadethanesine gıdasını götürmeğe gittiği zaman, Meryem Validemiz'in yanında o civarın malı, malzemesi, eşyası olmayan çeşitli yiyecekler görüyordu. Kapısı kapalı, birisinin gelme imkânı yok olan yerde keramet olarak, Allah'ın ikramı olarak yiyecekler görüyordu. Şaşırarak, hayranlıkla, hayretle Meryem Validemiz'e soruyordu:

قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنِّي لَكَ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

(آل عمران: ٣٧)

(Kâle yâ meryemü ennâ leki hâzâ?) “Ey

Meryem, bunlar sana nereden geldi böyle? Kapı kilitli, kimse buraya giremez, gelemmez benden başka; Bu tatlı emsalsiz, enfes yiyecekler sana nereden geldi?” diyor.

(Kàlet hüve min indi'llâh) “Meryem Validemiz cevap veriyordu, diyordu ki: Allah’ın indinden, huzurundan, lütfundan, kereminden geldi. *(İnna’llàhe yertzuku men yeşâü bi-gayri hisâb)* Allah böyle dilediği kullarını hesaba, akla, mantığa, olağan duruma sığmaz bir şekilde rızıklandırır.” (Âl-i İmran, 3/37) diyordu.

Bu nedir? Meryem Validemiz’in Allah’ın sevgili kulu olması dolayısıyla, Allah’ın ibadethanesinde ona keramet olarak mânevî ikramları, maddi yiyecek, içecek, meyva ve sairedir.

Daha doğmadan evlâdını dine adanmış bir anne misali Kur’an-ı Kerim’de geçiyor da, müslümanlar, “Ben de evlâdımı dine adadım!” diyemiyor. Kur’an-ı Kerim’de misal var.

“—Ben de bir evlâdımı dine adadım, ben de onu din adamı yetiştireceğim, ben de ona bütün gücümle takviye vereceğim, destek vereceğim; altına Mercedes araba alacağım, en lüks arabayı alacağım, en güzel şekilde tahsilini yaptıracam. Din adamı olsun, dinine hizmet etsin!” demiyor.

Misâl var, Allah’ın dinine hizmet etsin diye daha doğmamış çocuğunu Allah yoluna veren anneler var, Kur’an-ı Kerim’de anlatılıyor. Öyle doğmuş çocuklar var cennetlik, Meryem Validemiz gibi. Biz böyle bir gayret içinde olmuyoruz. Çocuğumuz Allah’ın bize en büyük ikramı,

biz çocuğumuzu Allah'ın sevgili kulu olmağa vermeye razı olmuyoruz. Allah'ın sevgili kulu olacak, cennetlik olacak, müslümanlara faydalı işler yapacak.

e. Allah Yolunda Maldan Fedâkârlık

Böyle çocukların yetişmesi için müessese kurmakta nazlanıyoruz, zorlanıyoruz. Yahu, canını feda ediyor dedelerimiz İslâm yolunda. İslâmî korumak yolunda canını feda ediyor. Burada canı feda etmek yok, malının bir kısmını feda etmek var. Tamamını feda etmek yok, ihtiyacından fazlasını feda etmek var.

Yani, hepinizin Türkiye'de dairesi yok mu? Var. Paranız yok mu? Var. Geçim sıkıntınız var mı? Yok. Çalışmasanız bile, az-çok bir maaş almıyor musunuz burada? Burada açlıktan ölen bir insan okudunuz mu gazetelerde? Gıdasızlıktan verem olmuş bir insan duydunuz mu burada? Belki çok yemekten çatlayan patlayan olmuştur da, ama açlıktan ölen duydunuz mu? Duymadınız. Niye Allah yoluna malınızı vermiyorsunuz?

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ

(التوبة: ١١١)

(Inna'llàhe'sterâ mine'l-mü'minîne enfüse-hüm ve emvâlehüm bi-ennelehümü'l-cenneh)
(Tevbe, 9/111) ayetini duymadınız mı? Allah-u Teâlâ Hazretleri cennet mukabilinde, sizlerin canlarını, mallarını istiyor. Taleb ediyor, müş-

teri oldu. Satın, Allah'a verin!

(*Inna'llàhe'sterâ*) "Allah müşteri oldu, satın alıyor, (*mine'lmü'minîne*) müminlerden... (*En-füsehüm ve emvâlehüm*) Canlarını ve mallarını... (*Bi-ennelehümü'l-cenneh*) Mukabilinde cenneti verecek diye böyle pazarlığa razı değil misiniz? Mal vereceksiniz, cenneti alacaksınız; zor mu geliyor? İnanmıyor musunuz, heyecan duymuyor musunuz bu ayet-i kerimeden?"

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ تِجَارَةٍ
تُنَجِّيكُمْ مِنْ عَذَابِ آلِيمٍ

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ

(الصّف: ۱۰-۱۱)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû*) "Ey iman edenler! (*Hel edüllüküm alâ ticâretin tüncüküm min azâbin elîm*) Sizi feci bir cehennem azabından, korkunç, elim bir azaptan kurtaracak bir hayırlı ticareti size tavsiye edeyim mi, öğreteyim mi, göstereyim mi?"

(*Tü'minûne bi'llâhi*) "Allah'a inanırsınız, (*ve rasûlihî*) Rasûlüllah'a inanırsınız; (*ve tücâhidûne fî sebîli'llâhi bi-emvâliküm ve enfüsiküm*) Ve Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edersiniz. (*Zâliküm hayrun leküm in küntüm*

ta'lemûn) Eğer bilerseniz, bu sizin için daha hayırlıdır." (Saf, 61/10-11)

Ne istiyor Allah? Önce mal istiyor. Allah yolunda malını vermekten kaçınan kavimlere, Allah öyle belâlar musallat eder ki, bundan sonra artık mal vermekle cenneti kazanamazlar; canlarını vermekle ancak kazanabilirler.

İlk merhale, maldan fedakârlıktır. Maldan fedakârlık yapmayan mü'mine Allah tenzilat yapmaz. Tenzilat yapmaz, arttırma yapar. "Madem sen malını vermiyorsun, bu sefer senden razı olmam için canını vereceksin!" der. Kaidesi budur, Allah'ın kanunu budur. Malını vermeye kıyamayan; ya canını verir şehid olur, ya canını vermezse belâsını bulur. Kanun-u ilâhi budur. Etraftaki olaylardan ibret alın! Bosna'dan, Hersek'ten, Sancak'tan, Makedonya'dan, Yunanistan'dan, Dedeağaç'tan, Bulgaristan'dan, Özbekistan'dan, Kazakistan'dan, dünyanın her yerinden örnek alın, ibret alın! Cezayir'den, Mısır'dan, Suriye'den, Irak'tan... Allah yolunda malını vermeyen kavimlerin cezası, Allah'ın onlara muamelesi, canını istemektir. Tenzilat yoktur, arttırma vardır. Onun için, mallarınızı Allah yolunda vereceksiniz. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:²

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.197, no: 17798; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VIII, s.6, no:3210; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.3, no:2130; Buhârî, *el-Edebü'l-Müfred*, c.I, s.112, no:299; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.291, no:3189; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.263, no:7336; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.18, no:22628; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.91, no:1248; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.259, no:1315; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.186; Tayâlisî, *Müsned*, c.II, s.316, no:1061; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.XIII, s.268, no:5284; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *İslâhu'l-Mâl*,

نِعْمَ الْمَالُ الصَّالِحُ لِلرَّجُلِ الصَّالِحِ

(حم. حب. ك. طس. ش. ع. هب. كر. عن عمرو بن العاص)

(*Ni'me'l-mâlü's-sàlih, li'r-racüli's-sàlih*) [Sàlih bir mal, sàlih bir adam için ne güzeldir.] İyi bir insanın, iyi bir mü'minin elinde mal ne kadar güzel bir malzemedir, ne iyi bir malzemedir. Onunla cenneti kazanacak. Ne kadar güzel şeydir.

f. İnsanlara Takvâyı Öğretmeli!

Şimdi bakın, Mustafa Aydın efendi çok güzel bir şey söyledi:

“—Ben evime geldim, evi tertemiz buldum. Sanki gelin gelmiş, pırıl pırıl!” dedi.

Ben bu olayın çok mühim bir olay olduğunu size hatırlatmak istiyorum. Siz bilemezsiniz bu işi. Belki bilirsiniz, belki bilmezsiniz; çocuklar savruk olur, çocuklar dağınık olur. Çorabını bir tarafa atar, pabucunu bir tarafa çıkartır; öbür pabucunun tekini bulmak için ararsın. Nereye savurdu bu çocuk, bu oğlan bunu diye. Pabucu bir tarafa gider, pantolonu bir taraftadır, çantası bir taraftadır, defteri bir taraftadır ve sâire, ve sâire...

c.I, s.32, no:43; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.IV, s.653; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXVI, s.143, no:100019; Deylemî, *Müsne-dü'l-Firdevs*, c.IV, s.257, no:6757; Beyhakî, *el-Âdâb*, c.III, s.86, no:791; Amr ibnü'l-As RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.1821, no:2823; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.348, no:26199.

Bu, çocuğun intizama girdiğinin mühim bir göstergesidir. Bunu başka okullardaki okuyan çocuklarda göremezsiniz, görmüyorsunuzdur, görmeyeceksinizdir. Çünkü, başka okullarda eğitimin içine aşk karıştırılmıyor, sevgi karıştırılmıyor, iman karıştırılmıyor. İmanın karıştırılmadığı bir eğitim, aşk-ı ilâhînin karıştırılmadığı bir eğitimin, Allah yolunda hizmet duygusunun karıştırılmadığı bir ilmin faydası yoktur, bunu bilin!

Ben üniversitede yirmi yedi sene Hocalık yaptım. Profesör oldum, emekli oldum, ayrıldım. Üniversitedeki eğitimi faydalı görmediğim için ayrıldım. Üniversitedeki eğitim daha faydalı gibi gelseydi bana, ben Bugün karşınızda değildim; halen İlahiyat Fakültesinde profesördüm. Emrimde kaç tane kürsü, kaç tane asistan vardı. Bölüm başkanıyım. Ben, İlâhiyat Fakültesi'ndeki eğitim faydalı değil diye ayrıldım oradan.

Neden? Kuru eğitimin faydası yoktur, muhterem kardeşlerim. Kuru bilgi insana bir şey kazandırmaz. Okuma-yazma bilmeyen cahil bir millete okuma yazmayı öğretirseniz, okuma-yazma bilen bir cahil millet elde edersiniz. Bilgisi az olan bir millete birçok bilgi öğretirseniz, birçok bilgiye sahip cahil bir milleti elde edersiniz. Arif bir millet elde edemezsiniz, kâmil bir millet elde edemezsiniz.

Muhterem kardeşlerim. Bu bilgiyi size başka yerde başkaları söylemez, başkaları bilmez bunu; imanla yetiştireceksiniz. Sahabe-i kirâmın hiç birisi Fakülte mezunu değildi, diploma sahibi değildi, ama gelmiş ve gelecek evliyullahın

en büyükleri oldular. Bunu unutmayın! Mühim olan, Allah'ın evliyası olmaktır. Profesör olmak değildir.

Ben profesör olduğum için söylüyorum. Profesör olmadan söyleseydim, bak elde edememiş de, tilki ulaşamadığı üzüme koruk der. Onun için beğenmiyor derdiniz. Ben üniversitede profesörlük yaptım. Üniversitedeki profesörlüğü bilirim ve üniversitedeki profesörleri bilirim. Onların içinden yetiştim, onların geçtiği yoldan geçtim, onları biliyorum. İlahiyat Fakültesi bile insana bir şey sağlamaz, İmam Hatip Okulu da sağlamaz, sağlamıyor, sağlamadı.

İmam Hatip Okulu'ndan mezun olur çocuğunuz, cuma kılmaz, namazdan kaçır. Gusülsüz gezer. Neden? Bilginin içine iman, Allah korkusu, takvâ karışmadığı için.

İlim önemsiz değildir, ben yarın size belki ilimle ilgili, ilmin önemine dair konuşma yapacağım. Ama takvâsız ilmin faydası yoktur. Faydasız ilmin zararı vardır.

الْعِلْمُ بِلَا عَمَلٍ وَبَالٌ

(*El-ilmü bilâ amelin vebâlün*) “Amelsiz ilim ahirette vebaldir.” Sen bu kadar laf biliyordun be adam, gel bakalım buraya! Niye bunları uygulamadın? Niye bu ilminle amel olmadın diye Allah soracağı için; amelsiz ilim insana vebaldir.

Muhterem kardeşlerim! Onun için esas olan, insanlara takvâyı öğretmektir, faydalı ilmi öğretmektir, imanı öğretmektir. İmanı

öğretmezseniz adam papaz olur, papa olur, gene bir şey olmaz. Hoca olur, müftü olur, Diyanet İşleri Başkanı olur. Gene bir şey olmaz, vallahi olmaz. Olmayanları biliyorum. Vallahi de billahi de olmaz, olmuyor.

Diyanet İşleri Başkanı olmuştur, din adamları sevmez, yaka silker. Neden? Eksiği vardır. Diyanet İşleri Başkanı olmak hüner değildir, paşa olmak hüner değildir, insan olmak önemlidir. Bizde öyle güzel bir söz var ki, bizim kültürümüzde:

“—A evlâdım. Ben sana paşa olamazsın, sadrazam olamazsın demedim ki, adam olamazsın dedim. Adam olmamışsın!” diyor.

Adam olmak önemlidir, er kişi olmak önemlidir. Erenler demek, erler demektir. Er kişi demek, ricâlullah demek, evliyâullah demek. Evliyâ olmadıktan sonra, Allah'ın sevgisini kazanamadıktan sonra, dünya makamlarının hepsi boştur.

Şahın makamına özeniyor musunuz, istiyor musunuz? İran şahı Şah Rıza Pehlevî, İran tacının, tahtının bilmem kaç bininci

yılının kutlamasını yapmıştı. Hiç içinizde onun gibi tahtı olan bir şah olmak isteyen var mı? Yok... Mısır hükümdarı olmak ister misiniz, Enver Sedat gibi? Hayır! Falanca reisi cumhur gibi, filanca adam gibi, filanca başkan gibi olmak ister misiniz? Hayır! Allah'ın sevgili kulu olmak önemlidir. Gerisi hepsi boştur, hepsi gelip geçicidir.

Hiç bir şeyi küçümsemiyorum. Elektriği küçümsemiyorum, otomobili küçümsemiyorum, bir mühendisin yaptığı güzel bir eseri küçümsemiyorum; Canberra'nın planının güzelliğini küçümsemiyorum, parklarını, bahçelerini küçümsemiyorum amma; insanın ahiret saadetini kazanmasına yetmez, kâfi değil... Ve sonunda pişman olur. Bütün bu insanların hepsi, sonunda ahirette pişman olacaklar. Asıl hüner, ahirette pişman olmayacak şekilde ömrü geçirmektir.

Yine aynı şeyler yapılabilir. Mü'min bir mimar yine böyle bir şehir planı yapabilir. Mü'min bir doktor yine bir takım ilaçlar bulabilir. Mü'min bir icatçı, yine böyle elektrikli cihazlar şey yapabilir ama; o icadından dolayı değildir başarısı, mü'min olmasından dolayıdır. Onun için, tahkiki imana, hakiki imana, insanın hareketlerine yön veren, insanın hayatında tercihlerinin hayır tarafına ağırlığını koyan, imana yönelik eğitim yapmak lâzım! Bu, okulların hiç birinde verilmiyor.

Bakın, üniversitelerde seks dersi öğretiliyor, ortaokullarda seks dersi öğretiliyor. Çocuklar geliyorlar ana-babalarına, imzala şurayı... Şu derse girmek istiyorum diyorlar; ondan sonra uygulama yapıyorlar. Sadece bilgiyle de kalmıyor, uygulama yapıyorlar. Biliyorsunuz bunları, benim anlatmama lüzum yok. Avustralya'nın halini biliyorsunuz. Avustralya'daki yüznumaralarda yazılan yazılara bakın, çizilen şekillere bakın, resimlere bakın. Bunların iç alemlerinin, özel alemlerinin nasıl olduğunu göreceksiniz.

Bir AIDS'li hasta, AIDS hastası hastaneye gelmiş dişi ağrıdığı için; hiç bir dişçi dişini çekmeğe yanaşmamış, hepsi kaçmış. Neden? "AIDS hastalığı bulaşabilir bana!" diye korkusundan. Eldivenini giy, yap tıp vazifeni... Hani hiç kimsenin hizmetinden kaçmayacaktın? Ama kaçıyor.

Muhterem kardeşlerim! Küfür, ahlâksızlık, AIDS'ten daha fenadır. Bir insan mümin olarak, nasıl olsa eceli geldiği zaman ölecek ama, kâfir olarak istediği kadar; bin yıl yaşasa da kıymeti yoktur.

Bilmem anlatabiliyor muyum? İşin can damarı, önemli olan noktası, mü'min olmaktır, hakiki imana sahip olmaktır, kalbinin iman dolu olmasıdır, kafasının mümin olmasıdır. Nefsinin müslüman olmasıdır, nefsinin mutmainne makamına ulaşmasıdır, takvâ ehli olmasıdır, Allah'ın sevgisini kazanmasıdır, öyle yaşamasıdır.

Böyle insanlar dünyada boşa mı yaşamışlar? Hayır, cihana ışık saçmışlardır, milyonlarca insanın dünya ve ahiret saadetini kazanmasına vesile olmuşlardır. Dünyanın da mamur olmasına, ahiretin de mamur olmasına sebep olmuşlardır. Beldeler onlarla mamur olmuştur. İyi işleri yapan insanlar onların rahle-i tedrisinden yetişmiştir. Onlar maddeten de insanlığa en büyük faydayı sağlamışlardır; sadece mânen değil...

Bir Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî Hazretleri'nin, bütün Osmanlı medeniyetine büyük katkısı

vardır, en büyük tesiri vardır. Bütün Osmanlı münevverlerinde etkisi vardır. Bir Yunus Emre'nin, bütün Osmanlı toplumunda her iyi insana müsbet etkisi vardır. İyi iş yapmasına tesiri vardır.

Onun için, çocuklarımızı mü'min yetiştirmek en önemli şeydir. Ben burada, Sydney'de arkadaşlara konuşma yaparken demiştim ki, birkaç sene önce:

“—Bakın, yaşamak için insanın gıdaya ihtiyacı var, suya ihtiyacı var, havaya, oksijene ihtiyacı var... Ama ben bunların hepsinden daha mühim bir şeyin önemini belirtmek istiyorum, size hatırlatmak istiyorum: Bir insanın hocaya ihtiyacı, gıdaya, suya, havaya, güneşe olan ihtiyacından daha fazladır!” demiştim.

Allah razı olsun, Sydneyliler meseleyi anladılar; hoca elde etmek için, hoca bulmak için çalışmalar yaptılar. Herhalde hocalarının faydalarını da gördüler, görecekler. Yâni dünyada da görecekler, ahirette de faydalarını görecekler.

Şimdi söylüyorum: Evlâtlarınıza iyi elbise almak, çocuklarınıza iyi oyuncak almak önemli değil; çocuklarınızı iyi yetiştirmek zorundasınız. Bu okullara çocuklarınızı verirsiniz, çocuklarınızı kaybedersiniz.

Çocuklarınızı kendiniz yetiştireceksiniz. Kendiniz derken şunu kastediyorum: İmanı bilen, imanı yaşayan, İslâm'a hizmet etmek isteyen âşık-ı sâdık hocaların elinde yetişecek. Öyle yetişirse, çocuklardan hayır gelir.

Ben ilk defa diplomanın önemi olmadığını, kendi çocuklarımla üzerinde uyguladım. Benim büyük kızımı ilkokuldan sonra bir yere göndermedim. Akşam Sanat okuluna gönderdim. Dikiş-nakış öğrensin, hanım olsun, ev işlerini öğrensin diye. Orada da rahat edemedi. Çünkü oraya zıpır kadınlar geliyor, zibidi kadınlar geliyor;

“—Niçin başını örtüyorsun, niye manto giyiyorsun, ne varmış, niye boyanmıyorsun?” filan diye böyle hep taciz ettiler kızımı...

Sonunda biz Ankara’da mahallemizde özel bir Kur’an kursu açtık. Özel bir okul açtık. Devlet destekli değil, diploma yok. “Olmasın!” dedim, “Diploma olmasın, diplomasız olsun! Bizim bir sürü diplomamız var. Ne var yani? Duvarı dolduracak kadar diploma var, ne olacak? Bir sürü diplomam var. Olmasın!” dedim, okul açtık. Bu okulda en iyi, en takvâ ehli hoca hanımlar çocuklara ders verdiler. En mücahid kızlar yetişti.

Ondan sonra, o kızlar okul açtılar, her yerde faydalı oldular, büyük işler gördüler. Özel, diploması yok. Sonunda maddî bir şey yok ama çok iyi insanlar yetişti.

Aynı şeyi bizerkeklerle ilgili eğitim çalışmalarında da gördük. Bizim dinî grubumuz, bir okulda toplandık. O okuldan yetişen çocukların hepsi Bugün İslâmî konularda Türkiye’de en büyük hizmetleri yapıyorlar. Meşhur insanlar oldular ve çok güzel hizmetler yapıyorlar.

Başka bir okulda daha, başka bir fakültede daha temerküz ettik, toplandık, grup olduk. Yani

devletin müessesesi, birisi akademiydi, birisi özel yüksekokuldu.

Akademide de toplandık. Akademi'nin müdürü profesör, arkadaşımız. Ben oranın üyelerinden, başkaları oralardan ve sâire... Oradan yetişen çocuklar da halen çok büyük hizmetler yapıyorlar. Hatta bizim vakıflarımızda, şimdi bazı şirketlerimizin genel müdürleri, oradan yetişmiş çocuklardır.

Yani, eğitime yapılan yatırım en hayırlı yatırımdır. İyi insan yetiştirmek için yaptığınız gayretler, size en büyük faydayı sağlayacak. Hayır yapmak istiyorsanız, zenginleriniz hayır yapmak istiyorsa; paranızı bu işe verin. En akıllı çocuğunuza dini tahsil yaptırtın.

“—Evlâdım sen maddi endişe çekme, merak etme, ben sana daire de alacağım, otomobil de alacağım, maaş da bağlayacağım; yeter ki sen iyi müslüman ol, takvâ ehli ol!” diye en akıllı çocuklarınızı ayırın! “Sen en akıllısın, en uslusun, en zekisin; seni dinî sahada yetiştirmek istiyorum!” diye ayırın.

Bu müesseselere ne yönden faydalı olabilirseniz... Bakın, Mustafa Aydın kardeşimiz servis işlerinde, mutfak işlerinde faydalı olacakmış Onu düşünmüş, orada faydalı olmuş. Herkes ne yapabilirse yapsın. Bu müesseseler sizi ve evlâtlarınızı kurtaracaktır. Dünya ve ahirette mutluluğa erdirecektir. Bunları yapmazsanız, siz de sorumluluk altında kalacaksınız, evlâtlarınız da elden çıkacak.

İster misiniz siz cennete gitseniz bile, gözünüzün önünde zebanilerin zincirlere bağlamış olduğu halde, evlâtlarınız sürüklene sürüklene cehenneme atılsın? Saçından, ayağından çekiştirile çekiştirile cehenneme savrulup atılmasını, cayır cayır yanmasını ister misiniz evlâtlarınızın? İstemezsiniz. Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim'de buyuruyor ki:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا
وَقُودَهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ

(التحریم:٦)

(*Yâ eyyühe'llezîne âmenû kù enfüseküüm ve ehlîküüm nâran veküdühe'n-nâsü ve'l-hicâreh*)
“Ey iman edenler, yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennem ateşinden kendinizi, ailenizi ve çocuklarınızı koruyun!” (Tahrim, 66/6) Taş yanar mı? Taşkömürü nasıl yanıyor? “İnsanların ve taşların yakıt olarak yandığı cehennem ateşinden, cayır cayır yanan o müthiş ateşten, kendilerinizi ve evlâtlarınızı koruyun!” diyor. Allah size bir görev veriyor. Görevinizi unutmayın. Allah-u Teâlâ Hazretleri hakkı hak olarak gösterecek sizlere; hakkı yapmanızı nasib eylesin, işlemenizi nasib eylesin... Bâtılı bâtıl olarak gösterecek, bâtıldan korunmanızı nasib eylesin...

g. Malı İnsana Allah Verir

Peygamber SAS Efendimiz yeminle söylüyor ki:³

وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَنْقُصُ مَالٌ مِنْ صَدَقَةٍ

(حم. عبد الرحمن بن عوف)

(*Vellezî nefsi muhammedin bi-yedihî*)
“Muhammed’in nefsi elinde olan Allah’a yemin olsun ki, (*lâ yenkusu mâlün min sadakatin*) zekât vermekten, sadaka vermekten mal azalmaz!”

Azalıyor hocam? Vereceğiz, paracıklar gidecek; marklar, dolarlar, Avustralya dolarları...

“—Vallahi eksilmez!” diyor Peygamber Efendimiz, inanmıyor musun?

أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

(*Eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû*) demedin mi? Vallahi eksilmez.

“—Nasıl eksilmeyecek? Ben para vereceğim, benim malım eksilmeyecek.”

Yâhu, Allah başka taraftan daha fazla verir. On mislini verir.

³ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.193, no:1674; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.II, s.159, no:849; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.187, no:1033; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.83, no:159; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.IV, s.362, no:7043; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.5, no:771; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.V, s.131; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.VIII, s.366, no:2238; Abdurrahman ibn-i Avf RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VI, s.575, no:16983; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.195, no:2254; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXXII, s.275, no:35240.

Ben kendimden misal vereyim size, muhterem kardeşlerim!

Ben Edebiyat Fakültesi Arap-Fars Filolojisine gidince, benim lisedeki hocalarım acımışlar bana:

“—Vah ya, zeki çocuktuk, niye Edebiyat Fakültesi’ne gitti? Teknik Üniversite’ye gitseydi ya!” demişler.

Ben de gitmek istedim de, ama Allah bir şeyi oldurmayınca engelliyor. Yani, büyüklerimizin duasıyla bizim yolumuz başka tarafa çevrilmiş demek ki, ben oraya gittim.

Edebiyat Fakültesine gittim. Ne öğrendim? Arap dili ve Edebiyatı, İran dili ve Edebiyatı, Arapça ve Farsça öğrendim. O kadar. Bu nedir? Anahtar, ilimlerin anahtarı... Arap dili, Arapça yazılmış kitapların anahtarı... Farsça, Farsça yazılmış kitapların anahtarı... Mesnevi’nin anahtarı, Gülistan’ın anahtarı, Nakşibendi literatürünün anahtarı... İki tane anahtar geldi elime benim, Allah tarafından.

Ondan sonra, İlahiyat Fakültesi’nde asistan oldum. Üç yüz

yetmiş beş lira maaş alıyordum. Yüz yetmiş beş lirasını kiraya veriyordum. Günde sekiz yüz kırk beş kuruş harcamam gerekiyordu. Bir kilo et on iki liraydı. Ay sonuna ekmek alacak paramız kalmıyordu. Ben de babamlara, ağabeyimlere, “Benim ihtiyacım var. Paraya pula ihtiyacım var!” demişordum, sabrediyordum.

Sonra ne oldu? Niye bunu anlatıyorum? Size ne?

Sonra, bakın ne oldu? Benim bugün milyarlık mülklerim var. Nasıl oldu, anlatayım:

Mithat Ağabeyim İstanbul'dan bana telefon etti:

“—Es’ad, biz dağ başında bir arsa alıyoruz, sen de katıl!”

“—Olur, katılayım ağabeyciğim, baş üstüne...”

Büyük ağabey baba gibidir, hürmet etmek lâzım! Pekiyi ağabeyciğim. Ben o asistan maaşıyla bir arsaya ortak oldum. On kişi mi ne? On mu, dokuz mu, on bir mi? Bir büyük arsa aldık, bir dağın başında. Dağ ama Çamlıca... İstanbul’un Çamlıca’sı, yani sıradan bir yer değil ama, ağabeyim dedi ki:

“—Bak dedi, buradan bir arazi alıyoruz ama belki ev yapmağa müsaade etmezler.”

“—Eh, siz bilirsiniz. Etmezlerse ne yapalım? Çayırı bizim olur, çayırdaki otururuz. Etrafını çeviririz, Çamlıca’nın çayırında bir arsamız var deriz. Ona da razıyız, çünkü parası az...” dedik.

Aldık, parselasyon yapıldı, tamam; kura çekilecek. Ben Ankara’dayım, haberim yok bir şeyden. Arkadaşlardan demiş ki: Arkadaşlardan birisi, Ortaklardan zengin birisi, bir yaşlı amca demiş ki:

“—Bana su köşe parseli, en yukarıda, en manzaralı yeri verirseniz, ben buraya daha çok para veririm, sizin yükünüz hafifler.” demiş.

“—Olur, verelim!” demişler. Oğlu da demiş ki:

“—Ben babamın yanındaki şu güzel parseli

alırsam, ben de para koyarım ortaya; sizin yükünüz biraz daha hafifler.”

“—Olur...” demişler, ona da orasını vermişler. Ona da ora- sini derken;

Benim ağabeyim demiş ki:

“—Yahu herkes beğendiği yerleri alsın! Beğenilmeyen iki tanesi bize kalsın!” demiş.

Ağabeyim böyle demiş. Ağabeyim biraz enteresan bir insan, “En kötüsü bize kalsın!” demiş. En kötüsü hangisi? Aşağıda manzarası olmayan, bayır böyle bir şey. En manzaralı yerdekiler satıldı. En aşağıdaki iki arsa bize kaldı. Ağabeyim dedi ki:

“—Şu aşağıdaki küçük arsa benim olsun! Onun üstündeki büyük arsa senin olsun! Çünkü sen komşularla belki uğraşamazsın; ilim adamısın, şu arsa senin olsun!” dedi.

Benimki bin dört yüz elli metre kare, onunki bin üç yüz elli metre kare; çoğunu bana verdi. Komşuya bitişik olanını kendisi aldı. Bana emniyetli yerdeki arsayı verdi. Bizim arsalar uzun... Yetmiş metre mi uzunluğu., ne kadar..? Eni dar, uzun, iki tane biçimsiz arsa, yamuk arsa...

Ondan sonra bir zaman geldi, ağabeyimden haber geldi: müteahhitler bu arsaya talipler, ev yapmak istiyorlar. Verir misin? Ben dedim:

“—Vermek istemem. Benim böyle kendi başıma bir buçuk dönümlük bir yerim olacak Çamlıca’da, yeter bana... Yani, ne lüzum var başkasını ortak etmeğe?”

Ağabeyim dedi ki:

“—Olmaz, sen buraya ev-mev yapamazsın, verelim bunu!”

“—Pekiye ağabey...” dedim.

Büyük ağabey baba gibi, hürmet etmek lâzım! Pekiye...

Müteahhit gitmiş belediyeye planları sunmuş, bizim arsalarla ikişer tane ev yapma hakkı veriyorlar. Öteki arsaların hepsine birer tane ev yapma hakkı, bize ikişer tane. Müteahhit ile anlaşmışlar, yüzde kırk müteahhite verilecek, yüzde altmış bizde olacak. Müteahhit sonra mırın-kırın etmiş, idare etmiyor vaziyet filan diye. “Pekiye, yüzde elli olsun!” demiş. Ağabeyim acaip dedim ya. “Pekiye, yüzde elli olsun!” demiş. Yüzde elli oldu.

Müteahhit bize haber gönderiyor:

“—Evlerinizi yapıyoruz. Oturur musunuz, oturmaz mısınız evde?”

“—Oturmayız, ne yapalım dağın başında? Dağın başındaki

evde oturup ne yapacağız, oturmayız!” diyoruz biz. Gene bir haber geliyor:

“—Bu evde oturacak mısınız, oturmayacak mısınız?”

“—Oturmayız!” diyorduk. Sonra, bizim Hacı Hanım dedi ki:

“—Yahu, şu evleri bir görelim! Neyin nesi bunlar?”

Arsamız nerede, evimiz nerede haberimiz yok; bir çivi çakmış değiliz. Evler bitti, para da vermiş değiliz, çivi de çakmış değiliz. Kalktık gittik, evleri gördük, nerdeyse sırtüstü şakkadak düşüp bayılacağız. Pembe köşkler, kocaman... Üç yüz doksan beş metre kare triplex villa... İki tane bana, iki tane müteahhite... Müteahhit de kârda, ben de kârdayım... Üç yüz doksan beşer metre karelik iki tane triplex, manzaralı Çamlıca villası bende... Ben buna para mı verdim? Hayır... Gökten güm diye bir şey, ağır bir şey düştü Çamlıca tepesine... Bir de baktık, bizim arsaya iki tane pembe köşk düşmüş meğerse... Gökten köşk düştü. Ben buna para vermedim, muhterem kardeşlerim.

Allah-u Teâlâ Hazretleri dilerse, bir insanı bir anda zengin eder, padişah eder. Dilerse de bir insanı şahlık makamından tepetakla düşürür, kapı kapı dolaşan bir dilenci haline getirir.

Kâdir mi? Hepsine kâdir... Mülk onundur, egemenlik onundur, izzet onundur, nusret onundur, yardım onundur, zenginlik onundur. Zengin eden odur, fakir eden odur, yaşatan odur, öldüren odur.

Bunu bilen bilir, bilmeyen hesap yapar. Çok hesap yapan da çok şaşırır. Çok bilen çok yanılır. Ama, hesabı nasıl yapmak lâzım? Allah'ın rızasını düşünmek lâzım, Allah yolunda yürümek lâzım! Siz de Allah'ın rızasını düşünün!

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû. El-fatihah!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
03. 01. 1996 Canberra / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

